



Ken söi punamullan

Susi Hukkanen ja Karhu Mesikämmen olivat kerran taloa maalaamassa. Työ sujui rattoisasti, sillä aurinko paistoi ja molemmat olivat kovsti mielistyneet valitsemaansa väriin, punamultaan.

Päivänä muutamana kävi kuitenkin niin hassusti, että punamulta oli kadonnut. Yksissä tuumin se oli edellisenä päivänä kätkeyty pensaikoon sateen varalta, muttei sitä kumpikaan aamulla muistanut, kun oli tullut illalla ryypätyksi.

"Kyllä sitä pitäisi vielä olla jäljellä, vastahan me äsken keitimme sitä suuren padallisen", murahti Karhu Mesikämmen epäluuloisena.

"Sanopa muuta, kuomaseni", urahti siihen Susi Hukkanen. "Tämä on kovin epäilyttävää. Mihinkäs sinä sen oikein laitoit?"

"Minäkö?" äimistyi Karhu Mesikämmen. "Sinunhan se piti panna talteen."

"Elä sinä karhu kuule veku-ta", ärähti Susi Hukkanen. "Selvästi sovittiin, että sinä kätket punamullan, kun kerran olet sen keittänytkin."

Silloinpa Mesikämmen menetti hermonsa tyystin ja kävi suden kimppuun suurine kämmeneen. Hetken päästä tanner tömisi ja karvatupsut sinkoilivat, kun talonmaalajaat pölyyttivät toisiaan kynsin hampain.

Sattuipa paikalle Kettu Repolainen kesken kiivaimman

kamppailun.

"Mitäs ne kuomat täällä äheltävät," Kettu ihmettelemään. "Eikös teidän pitänyt yhdessä taloa maalata?"

"Piti piti, mutta kun tuo hukkasi punamullan", ähkiivät karhu ja susi kuin yhdestä suusta tappelunsa tiimellyksestä.

"Hyvät veljet, ette te tuolla tavalla sovintoa löydä", tuumasi viekas Repolainen. "Tähän tarvitaan puhemiestä, joka selvittää asian. Mistähän me semmoisen löytäisimme?"

"Jaa, niin, mistähän..." havahduivat karhu ja susikin miettimään pöllämystyneinä.

"Vaan minäpä keksin!" huudahti Karhu Mesikämmen kotvan mietittyään. "Sinähän olet tunnetusti oikeudenmukainen eläin, Mikko Repolainen. Rupea sinä meidän puhemieheksemme."

"No olkoon sitten, mutta vain sillä ehdolla, että te molemmat paneudutte pitkäksenne siksi aikaa kun minä mietin ratkaisua, ja sitten tyydytte päätökseeni", myöntyi Mikko muka empien.

Tappelupukarit lupasivat tehdä työtä käskettyä ja könsivät mättäälle kuorsaamaan. Siinä silmänräpäyksessä Mikko Repolainen katosi pensaikoon, löysi sieltä punamultapadan ja kumosi sen tyhjäksi sammalikkoon. Pikkuisen hän vain sipaisi pohjalta sormenpäähänsä, ja kävi

sillä pyyhkäisemässä nukkuvien kumppanusten suupieliä.

"Herätkää, kuomat, salaisuus on selvinnyt!" repo sitten huudahti. "Te olette kännipäissänne ryypänneet punamullankin suihinne, kun muu juotava on loppunut. Katsokaa vaikka suupieliänne, niistähän se selvästi näkyy."

Karhu ja susi vilkaisivat toisiinsa, eikä niiden auttanut kuin myöntää, että noin oli päässyt tapahtumaan. "Ilmankos oli aamulla niin outo olo", tuumiskeli Mesikämmen. "Mitäs nyt tehdään?"

"Ikävä juttu, punamulta on nyt lopussa", aprikoi Kettu Repolainen. "Tässä ei nyt auta muu kuin vaihtaa väriä. Onneksi minulla sattuu olemaan pussillinen kimröökkiä repussani. Sitä kun sekoitetaan veteen niin saadaan juhllaisen mustaa maalia, jolla voidaan sitten maalata talo uudestaan."

"Siinäpä onkin oiva ratkaisu", kiittelivät karhu ja susi repolaista riemuissaan. "Pannaan talo mustaksi, niin pääsemme palkkahästä. Sinä saat ruveta työnjohtajaksi, kun olet niin viisas otus, Mikko."

Niin maalattiin talo kimröökillä entisen punamullan päälle, ja se kestitkin isältä pojalle. Mikko Repolaista olisi välillä kovasti naurattanut, mutta hän ymmärsi pitää kuononsa peruslukemilla, viisas otus kun oli.